

1. Раскажыце, чаму полацкага князя Усяслава празвалі Чарадзеем.

2. Чым адметнае княжанне Усяслава Чарадзея?

3. Успомніце гістарычную падзею, якая звязана з ракой Нямігай.

4. Ці можна лічыць Сафійскі сабор у Полацку сімвалам (знакам) самастойнага Полацкага княства? Свой адказ патлумачце.

Карыстаючыся малюнкам на с. 44 вучэбнага дапаможніка, зрабіце апісанне сабора Святой Сафіі ў Полацку. Словы для выкарыстання: *велічны, купалы, крыжы, светлы колер, цэгла, байніцы.*

12. ЕФРАСІННЯ ПОЛАЦКАЯ

Велічны звон склікае палачан на сход на плошчу каля Сафійскага сабора. Сюды спяшаюцца дарослыя мужчыны, гатовыя стаць пад княжацкія сцягі і бараніць сваю зямлю ад ворагаў. Князь пазірае на людскі натоўп, думае думу. Час выступаць у паход.

Па вузенькіх вулачках горада спяшаецца дзяўчынка. Гэта **Прадслава**. Ідзе хутка і ўпэўнена — горад ёй добра знаёмы. Праз хвіліну дзяўчынка ўжо каля сабора. Тут лечаць пара-

Ефрасіння Полацкая

нених воінаў. З раніцы да вечара дапамагае Прадслава. Каму вады паднясе, каму слова ласкавае скажа...

Мінулі гады. Падрасла прыгажуня Прадслава. Ёй споўнілася 12 гадоў. У такім узросце яна ўжо лічылася нявестай. І бацька надумаў аддаць яе замуж. Але яна вырашыла інакш — сышла ў манастыр, каб прысвяціць сваё жыццё Богу і бедным людзям. Маладая манахіня атрымала новае імя — **Ефрасіння**. Яна стала жыць у Сафіійскім саборы. Там чытала і перапісвала кніжкі, іх прадавалі, а грошы раздавалі бедным. Манастыры сваім набыткам дзяліліся з беднымі людзьмі, давалі прытулак падарожным.

У час, калі жыла Ефрасіння, дзеці атрымлівалі адукацыю дома або ў школах пры манастырах, цэрквах. Ефрасіння вучыла дзяўчынак чытаць і пісаць, рабіць розныя хатнія справы: шыць, гатаваць ежу, вышываць.

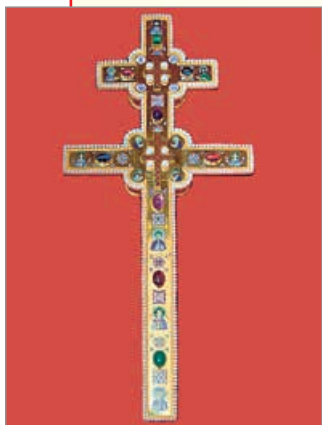
Слава аб дабрадзейнасці Ефрасінні разышлася далёка за межы Полацка. Ведалі яе і ў Кіеве, і ў Ноўгарадзе. Людзі дзякавалі за дабро, якое яна рабіла для іх. Ефрасіння вучыла людзей паважаць адно аднаго, заклікала спыніць крывавыя войны. Зброя, казала яна, прыносіць у хаты замест хлеба горыч ды слёзы.

Пражыла Ефрасіння больш за шэсцьдзясят гадоў. Добрая памяць аб ёй засталася жыць. Яна стала першай жанчынай сярод усходніх славян, якую царква абвясціла святой.

У Полацку, недалёка ад ракі Палаты, па сённяшні дзень стаіць прыгожая, нібыта лялечная, царква. Яе пабудаваў па жаданні князёўны-манашкі, і вельмі хутка — за 30 тыдняў. Гэту царкву людзі завуць Спаса-Ефрасіннеўскай. Сцены ўнутры царквы пакрыты дзівоснымі малюнкамі, якія захаваліся да нашых дзён. Царква пабудавана так, што быццам бы імкнецца ў неба. Яна нагадвае белую птушачку, якая нібыта адпачывае на зялёным лузе.

Разгледзьце карту «Гістарычныя архітэктурныя помнікі Беларусі» на с. 8—9 атласа. Пакажыце

кавалачак ад драўлянага крыжа, на якім яго распялі. Па баках крыж упрыгожаны пазалочанымі срэбнымі пласцінамі.

Крыж Ефрасінні Полацкай

1. Патлумачце, у чым заключаўся жыццёвы выбар 12-гадовай прыгажуні Прадславы.
2. Што рабілі з кніжкамі, якія Ефрасіння Полацкая перапісвала ў Сафійскім саборы?
3. Чаму Ефрасіння Полацкая вучыла людзей і да чаго заклікала?
4. Чаму Крыж Ефрасінні Полацкай з'яўляецца святыняй для беларускага народа?

1. Складзіце план апавядання пра жыццё Ефрасінні Полацкай.
2. Вызначце, якія дэталі малюнка «Ефрасіння Полацкая» на с. 47 вучэбнага дапаможніка сведчаць аб тым, што яна манахіня.
3. Зрабіце апісанне Крыжа Ефрасінні Полацкай. Выкарыстайце малюнак уверсе і тэкст апавядання.

4. Апішыце паводле малюнка на с. 47 вучэбнага дапаможніка Спаса-Ефрасіннеўскую царкву. Словы для выкарыстання: *прыгожая, нібыта лялечная, белакаменная, аднакупальная.*

13. У ШТО ВЕРЫЛІ НАШЫ ПРОДКІ

Вельмі даўно нашы продкі верылі ў розныя таямнічыя сілы, у існаванне добрых і злых духаў. Сярод такіх духаў былі лесуны, хатнікі, вадзянікі. Пакланяліся Дажбогу — богу Сонца. Вельмі стараліся ўлагодзіць Перуна — бога грому і маланкі. Асаблівае значэнне надавалі Вялесу — богу жывёлагадоўлі, гандлю, багацця.

Ад старадаўніх вераванняў у нас захавалася **Купалле**. Гэта старажытнае народнае свята раз адзначаецца летняй ноччу з 6 на 7 ліпеня. Адзін з самых вядомых купальскіх звычаяў — пошук папараць-кветкі. Згодна з паданнем, убачыць яе можна было толькі цёмнай ноччу. Трэба было запаліць свечку ў лясным гушчары, дзе шмат папараці. Лічылася, што той, хто знойдзе папараць-кветку, зможа бачыць скарбы, схаваныя пад зямлёй, разумець мову птушак і звяроў. А яшчэ ніводная купальская ноч не абыходзілася без вогнішча. Вакол яго вадзілі